

*Холод В. В.,
кандидат юридичних наук,
заступник начальника відділу судової статистики,
узагальнення судової практики, інформаційного забезпечення
та кодифікаційно-довідкової роботи
Апеляційного суду Одеської області*

ОКРЕМІ АСПЕКТИ СУДОВОЇ ПРАКТИКИ ВИРІШЕННЯ СПОРІВ ЩОДО УКЛАДЕННЯ, ЗМІНИ ТА РОЗІРВАННЯ ДОГОВОРУ БАНКІВСЬКОГО ВКЛАДУ ТА БАНКІВСЬКОГО РАХУНКУ

Анотація. Стаття присвячена дослідженню особливостей судової практики вирішення спорів щодо укладення, зміни та розірвання договору банківського вкладу та банківського рахунку з наведенням прикладів із судової практики. Проаналізовано законодавство, що регулює порядок укладення, зміни та розірвання договору банківського вкладу та банківського рахунку, висвітлені проблемні питання його застосування та тлумачення в судовій практиці. Наведено перелік документів, за наявності яких договір банківського вкладу буде вважатися укладеним. Зроблено висновок про правові наслідки закінчення строку дії договору.

Ключові слова: судова практика, договір банківського вкладу, договір банківського рахунку, укладення договору, зміна договору, розірвання договору.

Постановка проблеми. Банківські депозити є розповсюдженим видом заощаджень населення. Довіра вкладників до банків є запорукою збільшення ресурсів банків, тому в їх поширенні зацікавлені банківські установи. Популярні такі збереження коштів і серед населення, що пояснюється їх відносною простотою як фінансового інструменту. Водночас у потенційних вкладників виникають питання щодо збереження своїх коштів на рахунках, гарантії їх зростання за рахунок відсотків. Судова практика, яка виступає свого роду індикатором нагальних проблем у певному сегменті правовідносин, вказує на те, що на сьогодні низка банківських установ неспроможна забезпечити своє належне функціонування, у тому числі належне виконання своїх зобов'язань перед вкладниками, у зв'язку із чим звернення останніх до суду за захистом своїх прав набуло масового поширення. Така ситуація пояснюється не стільки недостатньо ефективним правовим регулюванням правовідносин із договору банківського вкладу (депозиту), скільки відсутністю реального втілення принципу диспозитивності договірних сторін, послаблення договірно-правової дисципліни в цій сфері, і, як наслідок, порушень прав та інтересів вкладників.

Метою статті є аналіз судової практики вирішення спорів щодо укладення, зміни та розірвання договору банківського вкладу та банківського рахунку, окреслення проблемних питань, що виникають під час розгляду зазначених справ, викладення можливих шляхів їх розв'язання.

У контексті юридичної науки питанням договірних прав, зокрема й договору банківського вкладу, приділяли увагу такі відомі вчені, як М.І. Брагинський, В.В. Вітрянський, О.В. Дзера, Н.С. Кузнецова, С.Є. Андреев, В.В. Луць та інші. На рівні монографічних та дисертаційних досліджень договору банківського вкладу та банківського рахунку відомі роботи Є.В. Карманова «Договір банківського вкладу (депозиту) в іноземній валюті», І.А. Безклубого «Теоретичні проблеми банківських

правочинів», В.В. Спіжова «Правове регулювання договору банківського вкладу (депозиту) за цивільним законодавством», М.А. Біда «Договір банківського вкладу (депозиту) за цивільним законодавством України». Загальнотеоретичним питанням зміни, розірвання та припинення окремих видів договорів присвячені окремі публікації спеціалістів у галузі права, а саме: Н.М. Бойка, С.М. Лепех, О.І. Міхно та ін. Серед безпосередньо правозастосувачів окремі аспекти виконання договірних зобов'язань за договором банківського вкладу були висвітлені в узагальненні судової практики розгляду цивільних справ, що виникають із кредитних правовідносин, підготовленому суддею Верховного Суду України Д.Д. Луспеником та головним консультантом відділу узагальнення судової практики управління вивчення та узагальнення судової практики З.М. Мельником [1, с. 16–35].

Проте наведені здобутки не можна визнати достатніми, особливо в умовах зміщення акцентів на прикладний характер проведеного дослідження.

Вклад основного матеріалу дослідження. Вклад (депозит) – це кошти в готівковій або в безготівковій формі, у валюті України або в іноземній валюті, які розміщені клієнтами на їх іменних рахунках у банку на договірних засадах на визначений строк зберігання або без зазначення такого строку і підлягають виплаті вкладнику відповідно до законодавства України та умов договору (ст. 2 Закону України від 7 грудня 2000 року № 2121-III «Про банки і банківську діяльність») [2].

За договором банківського вкладу (депозиту) одна сторона (банк), що прийняла від другої сторони (вкладника) або для неї грошову суму (вклад), що надійшла, зобов'язується виплачувати вкладникові таку суму та проценти на неї або дохід в іншій формі на умовах та в порядку, встановленому договором (ст. 1058 Цивільного кодексу України (далі – ЦК)).

Договір банківського вкладу, у якому вкладником є фізична особа, є публічним договором (ст. 633 ЦК України). До відносин банку та вкладника за рахунком, на який внесено вклад застосовуються положення про договір банківського рахунку (глава 72 ЦК України), якщо інше не впливає із суті договору банківського вкладу.

За традиційним доктринальним підходом до правової природи договору банківського вкладу останній має ознаки як договору позики, так і договору зберігання. Сторони цього договору мають різну правову мету: банк прагне запозичити грошові кошти для використання їх у фінансовій діяльності, а вкладник – забезпечити належне збереження грошових коштів та водночас одержати доходи від їх передачі в користування банку [3].

Укладення договору банківського рахунку є підставою для відкриття відповідного рахунку. Через відкриття банківського рахунку виникають два види відносин. По-перше, банк зо-

бов'язується приймати і зараховувати на рахунок, відкритий клієнтові, кошти, що надходять, а також видавати за вимогою останнього необхідні йому суми. Банк може використовувати наявні на рахунку кошти, а тому за залишок на рахунку банк виплачує клієнтові проценти. По-друге, банк зобов'язується виконувати доручення клієнта про виконання платежів та отримання коштів, належних клієнтові. У таких відносинах банк визнається повіреним клієнта.

Відповідно до ст. 6 ЦК України сторони є вільними в укладенні договору, виборі контрагента та визначенні умов договору з урахуванням вимог цього кодексу, інших актів цивільного законодавства, звичаїв ділового обороту, вимог розумності та справедливості (ч. 1 ст. 627 ЦК України). За положеннями ч. 2 ст. 509 ЦК України зобов'язання виникають із підстав, встановлених ст. 11 цього кодексу, зокрема із договорів та інших правочинів.

Згідно ч. 1 ст. 638 ЦК України договір є укладеним, якщо сторони в належній формі досягли згоди з усіх істотних умов договору. Договір може бути укладений у будь-якій формі, якщо вимоги щодо форми договору не встановлені законом (ч. 1 ст. 639 ЦК України).

Договір банківського вкладу укладається в письмовій формі. Письмова форма договору банківського вкладу вважається додержаною, якщо внесення грошової суми підтверджено договором банківського вкладу з видачею ощадної книжки або сертифіката чи іншого документа, що відповідає вимогам, встановленим законом, іншими нормативно-правовими актами у сфері банківської діяльності (банківськими правилами) та звичаями ділового обороту (ст. 1059 ЦК України).

Залучення банком вкладів (депозитів) юридичних і фізичних осіб підтверджується такими документами: договором банківського рахунку; договором банківського вкладу (депозиту) з видачею ощадної книжки; договором банківського вкладу (депозиту) з видачею ощадного (депозитного) сертифіката; договором банківського вкладу (депозиту) з видачею іншого документа, що підтверджує внесення грошової суми або банківських металів і відповідає вимогам, установленим законом, іншими нормативно-правовими актами у сфері банківської діяльності (банківськими правилами) та звичаями ділового обороту [4].

Постановою Національного банку від 14 серпня 2003 року № 337 «Про затвердження Інструкції про касові операції в банках України» визначено, що приймання готівки іноземної валюти від клієнтів здійснюється за такими прибутковими касовими документами: за заявою на переказ готівки – від юридичних осіб-резидентів та представництв-нерезидентів для зарахування на власні поточні рахунки; від уповноваженого представника нерезидента – суб'єкта підприємницької діяльності для зарахування на розподільчий рахунок в іноземній валюті, відкритий цим банком резиденту – суб'єкту підприємницької діяльності; від фізичних осіб – на поточні, вкладні (депозитні) рахунки та переказу без відкриття рахунку; за прибутковим касовим ордером – від працівників та клієнтів уповноваженого банку за внутрішньобанківськими операціями; за документами, установленими відповідною платіжною системою, від фізичних осіб – на відправлення переказу, який приймається в готівковій формі.

Системний аналіз наведених норм дозволяє зробити висновок, що доказами, які підтверджують взаємовідносини між банком і вкладником щодо укладення договору банківського вкладу, є письмовий договір банківського вкладу (депозиту) з видачею ощадної книжки, ощадного (депозитного) сертифіката або іншого документа, що підтверджує внесення грошових коштів (як правило квитанцією, оформленою відповідно до вимог Поста-

нови НБУ від 14 серпня 2003 року № 337 «Про затвердження Інструкції про касові операції в банках України» [5].

Відсутність доказів дотримання зазначених вимог є підставою для відмови в задоволенні позову вкладника про стягнення грошових коштів за договором банківського вкладу.

Наприклад, за обставинами справи № 1510/196/12, яка перебувала в провадженні Ізмаїльського міськрайонного суду Одеської області, *гр. С., звернувшись із позовом про стягнення грошових коштів до суду, стверджував, що він уклав з ПАТ АБ «Укргазбанк» строковий депозитний договір, розмістивши в банку 10 000 доларів США, а в січні 2010 р., за пропозицією керуючого відділенням ПАТ «Укргазбанк» отримав лише відсотки та залишив 10 000 доларів США, уклавши новий договір, але квитанції про внесення коштів не отримав, через довіру керуючому банком.*

Рішенням Ізмаїльського міськрайонного суду Одеської області від 29.10.2013 року, залишеним без змін ухвалою апеляційного суду Одеської області від 09.04.2014 р., у задоволенні позову гр. С. відмовлено. При цьому суди виходили з того, що гр. С. не надав достатніх доказів своїх позовних вимог, зокрема касового документу у відповідності до нормативно-правових актів НБУ, не спростував вкладених відповідачем заперечень проти позову [6].

Згідно ст. 204 ЦК України правочин є правомірним, якщо його недійсність прямо не встановлена законом або якщо він не визнаний судом недійсним. За змістом диспозиції ст. 1058 ЦК України права й обов'язки в банку виникають лише в разі фактичного надходження грошових сум та прийняття їх банком (їх оприходування). Утім, якщо фактичне надходження грошових коштів не відбулося, наприклад, у зв'язку з привласненням працівником банку переданих вкладником грошових сум, діє презумпція укладення договору банківського вкладу та виникнення відповідних обов'язків у банку перед вкладником, оскільки відкриття банківських рахунків та обліковування на них грошових коштів, залучених від юридичних і фізичних осіб на підставі укладеного в письмовій формі договору банківського вкладу (депозиту), є обов'язком банку (ч. 3 ст. 1058, ч. 2 ст. 1068 ЦК, п. 2.1. Положення).

Напроти, відсутність реєстрації договору банківського вкладу і, як наслідок, необліковування грошових коштів, залучених від юридичних і фізичних осіб на підставі укладеного в письмовій формі договору банківського вкладу, не можна вважати недодержанням письмової форми договору банківського вкладу за наявності ощадної книжки (сертифіката) чи іншого документа, що відповідає вимогам, установленим законом, іншими нормативно-правовими актами у сфері банківської діяльності (банківськими правилами) та звичаями ділового обороту, і є підтвердженням про внесення готівки у відповідній платіжній системі.

Відповідні юридичні факти (відсутність банківських рахунків і, як наслідок, необліковування на них грошових коштів, залучених від юридичних і фізичних осіб на підставі укладеного в письмовій формі договору банківського вкладу) слід кваліфікувати як невиконання банком своїх обов'язків за договором банківського вкладу [7; 8].

Окрім питань укладення договору банківського вкладу, на практиці певні труднощі виникають і при розгляді спорів, пов'язаних зі зміною та розірванням договору банківського вкладу.

Статтею 526 ЦК України визначено, що зобов'язання має виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог цього кодексу, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог – відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що зазвичай ставляться.

Згідно ч. 1 ст. 1060 ЦК України договір банківського вкладу укладається на умовах видачі вкладу на першу вимогу (вклад на вимогу) або на умовах повернення вкладу зі спливом встановленого договором строку (строковий вклад). Договором може бути передбачено внесення грошової суми на інших умовах її повернення.

Зміна договору передбачає зміну умов, на яких він укладений. Ці зміни можуть стосуватись умов щодо предмета, місця, строків виконання договору тощо. У разі зміни договору банківського вкладу змінюється і зобов'язання, зумовлене ним, змістом якого виступають права та обов'язки сторін.

Зміна договору банківського вкладу вчиняється в такій самій формі, що й договір, який змінюється, якщо інше не встановлено договором або законом чи не впливає із звичаїв ділового обороту.

За загальним правилом зміна або розірвання договору допускається лише за згодою сторін, якщо інше не встановлено договором або законом. Договір може бути змінено або розірвано за рішенням суду на вимогу однієї зі сторін у разі істотного порушення договору другою стороною та в інших випадках, встановлених договором або законом. Істотним є таке порушення стороною договору, коли внаслідок завданої цим шкоди друга сторона значною мірою позбавляється того, на що вона розраховувала при укладенні договору. У разі односторонньої відмови від договору в повному обсязі або частково, якщо право на таку відмову встановлено договором або законом, договір є відповідно розірваним або зміненим (ст. 651 ЦК України).

Наприклад, апеляційний суд Одеської області, переглядаючи справу № 22-ц/785/7291/13 за апеляційною скаргою КС «Промислово-фінансова спілка» на рішення Приморського районного суду м. Одеси від 28 серпня 2009 року, яким були визнані незаконними дії КС «Промислово-фінансова спілка» щодо зменшення з 01.03.2009 р. в односторонньому порядку відсоткових ставок за діючими депозитними договорами, в ухваленому рішенні від 25 грудня 2013 року вказав: «... у лютому 2009 року відповідач в односторонньому порядку прийняв рішення щодо зменшення з 01.03.2009 року ставок за діючими депозитними договорами на 50%, що позивач вважає порушенням умов договору. Згідно ч. 1 ст. 651 ЦК України зміна договору допускається лише за згодою сторін, якщо інше не встановлено договором або законом. Відповідно п. п. 6.1, 6.2 вищевказаних договорів зміни та доповнення до договору вносяться шляхом підписання сторонами додаткового договору в письмовій формі. Додаткові угоди між сторонами не укладалися» [9].

В іншій справі № 522/9211/13-ц, яка перебувала на розгляді Приморського районного суду м. Одеси, суд, відмовляючи у задоволенні позову гр. Х. до філії АТ «ІМЕКСБАНК» у м. Одесі про розірвання договору банківського вкладу та стягнення боргу, кваліфікував не повернення банком вкладу первісного позивача не як відмову банку від виконання договірних зобов'язань або односторонньої зміни умов депозитного договору, а як обумовлене вимогами діючого законодавства, зокрема ст. 1 Закону України «Про недержавне пенсійне забезпечення» та ч. 2 ст. 1060 ЦК України. Зазначена справа в апеляційному порядку не переглядалась [10].

Досить неоднозначною є практика розгляду вимог про розірвання договору банківського вкладу у випадку відмови банку задовольнити вимогу вкладника про дострокове розірвання договору банківського вкладу або у випадках, коли строк дії договору закінчився, проте зобов'язання банком щодо повернення внесених на депозит грошових коштів, дорогоцінних металів не були виконані.

Так, рішенням Іллічівського міського суду Одеської області від 14 лютого 2013 року, залишеним без змін ухвалою апеляційного суду Одеської області від 17 червня 2013 року, були задоволені вимоги гр. М. про дострокове розірвання договору банківського вкладу, укладеного між гр. М. та ПАТ «ПриватБанк», видачу депозитного вкладу в сумі 18 000 доларів США та нараховані проценти на день ухвалення рішення. При цьому суд виходив із того, що «... між сторонами укладено договір про банківський строковий вклад (депозит) «Стандарт» в іноземній валюті, предметом якого є розміщення депозитного вкладу в сумі 18 000 доларів США під 8% річних на строк з 06 травня 2011 року по 06 листопада 2011 року. Із відповіді ПАТ «ПриватБанку» вбачається, що договір заблоковано банком, у зв'язку з проведенням службового розслідування служби безпеки банку. Згідно п. 2 договору передбачено, що у випадку вимоги клієнтом частини вкладу зобов'язання сторін по вкладу припиняються і вклад повертається клієнту. Строк дії договору закінчився 06 листопада 2011 року. Тобто за договором банківського вкладу незалежно від його виду банк зобов'язаний видати вклад або його частину на першу вимогу вкладника, крім вкладів, зроблених юридичними особами на інших умовах повернення, які встановлені договором.

Рішенням Кіровського міського суду Луганської області від 06 листопада 2012 року визнано за гр. М. право особистої приватної власності на кошти у розмірі 18000,00 доларів США, які розміщені на рахунку ПАТ «ПриватБанк» із нарахованими процентами. Установивши, що за позивачем закріплено право особистої приватної власності на кошти у розмірі 18 000 доларів США, які розміщені на рахунку ПАТ «ПриватБанк» із нарахованими процентами, а також що строк дії договору закінчився 06 листопада 2011 року, суд апеляційної інстанції констатував правильність висновків суду першої інстанції щодо задоволення позову [11].

Протилежного висновку щодо можливості задоволення позовних вимог про розірвання депозитного договору в разі закінчення строку його дії дійшов Приморський районний суд м. Одеси, розглядаючи справу за позовом гр. Т. до ПАТ «Західкомбанк» в особі Одеської філії ПАТ «Західкомбанк» (№1522/25551/12), зокрема суд зазначив: «Оскільки на час ухвалення судового рішення строк дії договору банківського вкладу в національній валюті від 26 червня 2009 року та додаткової угоди від 12 грудня 2011 року до договору банківського вкладу в національній валюті, укладених між ПАТ «Західкомбанк» в особі Одеської філії ПАТ «Західкомбанк» та гр. Т. закінчився, то вони не можуть бути розірваними. Розірваними можуть бути лише ті договори, строк дії яких не закінчився (ст. ст. 631, 651 ЦК України)» [12].

З огляду на неоднозначність вирішення питання щодо можливості розірвання договору в разі закінчення його строку дії, однак невиконання другою стороною взятих на себе зобов'язань, вважаємо за необхідним виходити з такого.

У цивільно-правовій доктрині відмічається, що строки не мають самостійного місця в загальній системі юридичних фактів поряд із юридичними діями та юридичними подіями. Як форма, час властивий й одним, і другим. Тому, виступаючи часовою формою, у якій відбуваються події і вчиняються дії (бездіяльність), строки спричиняють юридичні наслідки лише у зв'язку з діями і подіями. З урахуванням цього строк визначається нами як період або момент часу, з настанням або закінченням якого пов'язана певна подія або дія (бездіяльність), що має юридичне значення [13, с. 20–21].

Статтею 530 ЦК України встановлено, що якщо в зобов'язанні встановлений строк (термін) його виконання, то воно

підлягає виконанню в цей строк (термін). Стаття 598 ЦК України не визначає вичерпних підстав припинення зобов'язання, встановлюючи, що зобов'язання припиняється частково або в повному обсязі на підставах, передбачених договором або законом. При цьому зміст подальших положень законодавства (ст. 599–609 ЦК України) не пов'язує закінчення строку дії договору з припиненням зобов'язання.

За ч. 1 ст. 631 ЦК України строком договору є час, протягом якого сторони можуть здійснити свої права і виконати свої обов'язки відповідно до договору.

Зміст диспозиції наведеної норми дозволяє стверджувати, що обов'язки за договором можуть виконуватись лише протягом строку його дії. Отже, ця норма унеможливує виконання невиконаної частини зобов'язань боржником після закінчення строку дії договору, але не звільняє сторону від відповідальності за порушення умов виконання зобов'язань, що узгоджується із частиною 4 цієї ж статті, згідно якої закінчення строку договору не звільняє сторони від відповідальності за його порушення, яке мало місце під час дії договору.

З огляду на наведене слід визнати, що закінчення строку, передбаченого для здійснення права чи виконання обов'язку, за загальним правилом не має наслідком автоматичного припинення цього права чи обов'язку, оскільки зберігається можливість їхнього здійснення і захисту протягом певних строків, у тому числі в порядку позовного провадження, що узгоджується з положеннями ст. 599 ЦК України.

Висновки. Договір банківського вкладу має ознаки як договору позики, так і договору зберігання, що, відповідно, впливає на специфіку його укладання, зміну та розірвання. Письмова форма договору банківського вкладу вважається додержаною, якщо внесення грошових сум підтверджується договором банківського вкладу з видачею ощадної книжки, ощадним (депозитним) сертифікатом або іншим документом, що підтверджує внесення грошових коштів до банку. Відсутність зазначених документів при одночасній відсутності реєстрації договору банківського вкладу, обліку грошових коштів, залучених від позивача, та доказів на підтвердження вини працівника банку в привласненні грошових коштів не є підставою для задоволення позову про стягнення грошових коштів за депозитним договором через недоведеність. У разі невиконання банком своїх зобов'язань щодо повернення суми вкладу разом із нарахованими відсотками у встановлений договором строк зобов'язання сторін за таким договором не припиняються, а тому закінчення визначеного договором строку його дії значення для припинення зобов'язання не має.

Інші проблемні питання, які виникають під час вирішення спорів, що виникають із договорів банківського вкладу та банківського рахунку, виходять за межі цієї статті і становлять перспективні напрями подальших наукових розвідок.

Література:

1. Узагальнення судової практики розгляду цивільних справ, що виникають з кредитних правовідносин : Верховний Суд України // Вісник Верховного Суду України. – 2010. – №11 (123).
2. Про банки і банківську діяльність : Закон України №2121-III від 7 груд. 2000 р. : за станом на 02 серп. 2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2121-14>.
3. Біда М.А. Договір банківського вкладу (депозиту) за цивільним законодавством України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / М.А. Біда. – К., 2011. – 20 с.
4. Про затвердження Положення про порядок здійснення банками

України вкладних (депозитних) операцій з юридичними і фізичними особами : Постанова Національного банку України №516 від 03 груд. 2003 р. : за станом на 23 лип. 2013 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z1256-03>.

5. Про затвердження Інструкції про касові операції в банках України : Постанова Національного банку № 337 від 14 серп. 2003 р. : за станом на 15 лип. 2011 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0768-03>.
6. Рішення Ізмаїльського міськрайонного суду Одеської області. Справа №1510/196/12 // Наряд апеляційного суду Одеської області. – Архів апеляційного суду Одеської області.
7. Постанова Верховного Суду України від 25 квіт. 2012 р. – Справа № 6-20ц12.
8. Постанова Верховного Суду України від 6 черв. 2012 р. – Справа № 6-17ц12.
9. Рішення апеляційного суду Одеської області від 25 груд. 2013 р. – Справа №22-ц/785/7291/13 // Наряд апеляційного суду Одеської області. – Архів апеляційного суду Одеської області.
10. Рішення Приморського районного суду м. Одеси. – Справа №522/9211/13-ц // Наряд апеляційного суду Одеської області. – Архів апеляційного суду Одеської області.
11. Рішення Іллічівського міського суду Одеської області від 14 лют. 2013 року. // Наряд апеляційного суду Одеської області. – Архів апеляційного суду Одеської області.
12. Рішення Приморського районного суду м. Одеси. – Справа №1522/25551/12 // Наряд апеляційного суду Одеської області. – Архів апеляційного суду Одеської області.
13. Луць В.В. Строки в цивільних правовідносинах / В.В. Луць // Конспекти лекцій по спекурсу. – Львів, 1992.

Холод В. В. Отдельные аспекты судебной практики разрешения споров о заключении, изменении и расторжении договора банковского вклада и банковского счета

Аннотация. Стаття посвящена исследованию особенностей судебной практики разрешения споров о заключении, изменении и расторжении договора банковского вклада и банковского счета, приведены примеры из судебной практики. Проанализировано законодательство, регулирующее порядок заключения, изменения и расторжения договора банковского вклада и банковского счета, освещены проблемные вопросы его применения и толкования в судебной практике. Приведен перечень документов, при наличии которого договор банковского вклада будет считаться заключенным. Сделан вывод о правовых последствиях окончания срока действия договора.

Ключевые слова: судебная практика, договор банковского вклада, договор банковского счета, заключение договора, изменение договора, расторжение договора.

Kholod V. Some aspects the judicial practice of permission spores about conclusion, change and dissolution agreements of bank deposit and bank account

Summary. The article is discusses to research of features the judicial practice of permission spores about conclusion, change and dissolution agreements of bank deposit and bank account, examples from judicial practice. A legislation is analysed regulative the order of conclusion, change and dissolution agreements of bank deposit and bank account, the problem questions of it's application and interpretation are lighted up in judicial practice, a list over of documents is brought at presence of that the agreement of bank deposit will be considered to the prisoners. Drawn conclusion about the law consequences of contract agreements date.

Key words: judicial practice, agreement of bank deposit, agreement of bank account, conclusion of treaty, change of agreement, avoiding contract.